

Böszörményi Zoltán

Darabokra tépett táj

*darabokra tépi a tájat
nyakam köré tekeredik a szél
ujjaim a fagyban
hótól terhes faágak
dermedt mozdulatom
és a hancúrozó gondolat
örökíti meg
jeges pillanataimat
megpróbálom összerakni
e szertefűjt képet
elillan minden előlem
(boglyában a Tél öröme-kínja)
ám felvillan, szikrázik a pára
csodaszarvas ered ifjúságom nyomába
körbe karikába
mint az álom
szél mögött
szél előtt óvatosan
ha kell le is térdel?
ezeréves vágy kúszik az égbolt
testére
liliomszínű ragyogásban
lépteimet írom
a darabokra tépett
tájra*